

“פורת יוסף” - מרכז רוחני
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 53
י"א כסלו תש"ע
ויצא

זמני השבת:
בניסת השבת; 16:16
יציאת השבת; 17:16

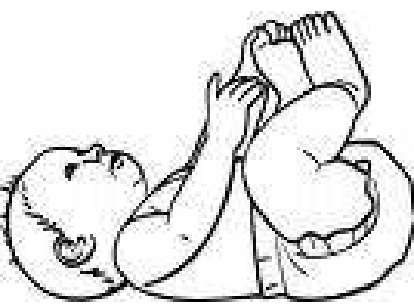
שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיר"...

“הפעם אודה את ה' - על-כן קראתה שמו, יהודה” (בראשית, כ"ט, ל"ה)

“אמר רשב"י: מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה אדם שהודה להקב"ה עד שבאה לאה והודתו, שנאמר: 'הפעם אודה את השם'.” זוהר, ברכות ז

“אין זה, כי לא-
בית פלקים,
וקה, שער השלמים”
(בראשית, כ"ח, י"ז)
בכל מקום
ניתן להשיג את
האלוהות.
ההבדל הוא רק
דרך איזה שער
הולכים אליו.
דרך שער השלמים-
ולאטאוהו ליד,
אך לשהולכים דרך
שערים אחרים-
לוצאים בדרך גם
ענינים אחרים
~ הרי לקוצק ~

אבל להודות לבורא
עולם על דברים
שגרתיים העוברים עלינו
והממלאים את חיינו
יום ויום ושעה שעה, לזה
אין אנו רגילים ואין זה
נתפס בשכלנו הקטן.

היקשו המפרשים
ובאו בטענה, שהרבה
לפניה היו שנתנו הודאה
להש"ת.

ותירצו, שלא נתנה
הודאה לקב"ה על דבר
שנראה טבעי ביותר, והוא

עצם הלידה שילדה את יהודה לחיים
טובים ולשלום; תודה לה', שילדתי
לשלום; תודה לה', שהולד בריא ושאני
בריאה ושלא ניזקנו מהלידה.
אנחנו מרגישים צורך להודות לה' על
ניסים מיוחדים ועל פלאים החורגים
ממהלך הטבע הרגיל, שאיננו רואים כל
יום, וכשניצולים מסכנה אנו מתעוררים
להודות במיוחד.

אבל זו הייתה דרכה של לאה,
האמא הצדקת, שהבחינה והתעוררה
בהודיה גם על נס טבעי. וזה פירש
הפסוק: “כל הנשמה תהלל י-ה הללויה”
- על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה, ר"ל:
אפילו על דבר שנראה בעיניך טבעי
ורגיל, תן עליו תודה להש"ת יום יום
ושעה שעה.

~ עלון "בית דוד" ~

“רוזל לקחה את-התרפים, ותשום בכר הזמל--ותשב עליהם”

(בראשית, ל"א, ל"ד)

מדוע הוצרכה רחל לקחת את התרפים?

הזוהר הקדוש פירש שהתרפים הם כוחות טומאה המגלים
לבני אדם דברים נסתרים. וא"כ הייתה סכנה שאותם כוחות יגלו
ללבן היכן יעקב, לכן נטלה את התרפים וביזתה והשפילה אותם
ע"י שנתיישרה עליהם ובכך ביטלה את כוחם.

כך גם בחינוך הבנים: כל בת צופה באימה והיא יודעת מה היא
מכבדת ומה היא מבטלת, כאשר האם תוקיע פריצות ותבזה את
הלובשות בגדי תועבה, תבזה את מי שמחקה את הרחוב ואת
ההולכים במודרניזציה, ואת ההולכות לפי המודא (בהיפוך אותיות דומא שהוא מלאך המוות
הח"ל), ממילא תזכה לבנות מוצלחות וצנועות ולבנים תלמידי חכמים וכהנים גדולים.

“ויהי-לו, צאן רבות”
(בראשית, ל, מ"ג)
איך זכה לזה?
אלא שכל שכיר
העושה מלאכתו
באמונה,
נוטל בעולם הזה
יותר על חלקו
הצפון לו
לעולם הבא”
~ מדרש אגדה ~

מספרים שרבי ישראל סלטר זיע"א סיכם עם זוגתו בתחילת חיי נישואיהם, שבגשמיות היא הקובעת מה יהיה בבית ואיך ינוהל כל דבר, ואילו הוא הקובע ברוחניות ובכל הנהגה תורנית. ומעולם היא לא קבעה ולא עשתה דבר מבלי

הסכמתו, כי רבי ישראל לימד אותה והוכיח לה שכל דבר קשור לרוחניות, וממילא צריך את דעתו בכל דבר. למשל, להחליף ריהוט או לקנות חפץ מסוים זה לכאורה גשמי, אבל באמת זה רוחני - שאם זה דורש להיכנס לחובות ואז זה יפריע בעבודת ה', ממילא אין לעשות כן. וכן ללכת לאירוע מסוים, היא לא קובעת, שהרי יתכן שעל ידי זה יצטרכו לחזור מאוחר בלילה ויקום עייף בבוקר ועלול להפסיד את עבודת ה' שלו, וכן בכל עניין. וכן סופי שבוע וכיוצא בזה, זה גשמי, אבל אם יש שם בעייה בצניעות היא לא קובעת. נמצא שתמיד יש לשים לב לכך ולראות בכל דבר את הצד הרוחני שבו. ואמנם "הכל בידי שמיים", אולם זה בגשמיות, ואילו רוחניות היא בידי אדם כמבואר בברכות, ל"ג.

יעקב אבינו עליו השלום ויתר על הכל לכבוד ה', ואילו על הבכורה לא ויתר. כיוון שזוהי מצווה ועל זה לא יתנו לו תחליף מהשמיים.

ומכאן, שבחיי היום יום יש לוותר בגשמיות, כי לא תפסיד לעולם, שהרי בין כך הכל קצוב מלמעלה. ומאידך ברוחניות, תלחם ובחכמה וה' איתך.

וכיצד מגיעים לדרגה זו של לוותר בגשמיות, הרי זה לא קל. אלא, בעצם גם גשמי זה רוחני, שהרי מקיים מצוה בזה שמוותר ומקדש שם שמיים, וממילא, זה שוב מעשה רוחני ודרך נכונה. ואשרי המבין זאת וחי כך תמיד.

כוחו של לימוד תורה

אומר עשו: "יִקְרְבוּ יָמֵי אֶכָּל אֶבְי", יעקב אבינו כל היום יושב ולומד, "אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֶהְלִים" אני לא יכול לגנוע בו, התורה מגינה עליו.

עשו ידע מה זה ללמוד תורה. אם היה בימינו, הוא היה חרדי. עם כל התאוות שלו, עשו הרשע חרדי היה.

אומר עשו: אם כן, כשנשב שבעה על אבא, באבלו ודאי לא יעסוק בתורה, כי אסור לעסוק בתורה ולא יהיה לו דבר מגן עליו, התורה לא תגן עליו, ואז אהרגה את אחי.

עצה לאמונה - להיות למוד לדון לכף זכות

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

דיני קריאת שמע וברכותיה

מובא בתלמוד (ברכות טו)

שזמן קריאת שמע הוא כשמתחיל היום להאיר עד כדי שיראה את חברו רחוק ארבע אמות (כ-2 מטר) ויכירנו, והיינו חבר שאינו מורגל בו כל כך (שאם מורגל בו יכירנו מרחוק). זמן זה הוא כרבע שעה לאחר עלות השחר (מופיע בלוחות זמן סלית ותפילין), ויש מקילים לחשבו כשש דקות לאחר עלות השחר.

זמן זה הוא בדיעבד או לפועלים המשכימים למלאכתם ואינם יכולים להתעכב, שהרי לכתחילה צריך לקרוא קריאת שמע סמוך להנף החמה כדי לסמוך גאולה לתפילה, ולהתפלל תפילת עמידה בהנף החמה, כמו שכתוב (שם) ותיקין (אנשים עניים ומחבבים המצוה. רש"י) היו קוראים אותה עם הנף החמה כדי שיסמוך גאולה לתפלה ונמצא מתפלל ביום.

ופעמים יכול לקרוא קריאת שמע אף מיד שיעלה עמוד השחר, אך זה רק בשעת הדחק ואונס, שלא יוכל לקרוא קריאת שמע אח"כ כלל, כגון שיוצא לפעילות מבצעת למקום סכנה או בשעת מלחמה

(שאם לא כן יתפלל תפילת עמידה מיד בעמוד השחר, ויקרא קריאת שמע לאחר מכן).

לסיכום: נאמרו שלשה זמנים לענין קריאת שמע - א. לכתחילה, יש לקרות קריאת שמע בסמוך להנף החמה, כדי שיסמוך גאולה לתפילה ויתפלל עמידה בנף החמה.

ב. בדיעבד, כשמתפלל לפני הנף החמה, יכול לקרוא קריאת שמע מזמן 'שיכיר את חבירו' (שהוא

כרבע שעה אחר עלות השחר).

ג. כשהוא במקום סכנה, ולא יוכל לקרוא קריאת שמע לאחר מכן, יכול לקרוא כבר מעלות השחר.

"הבורא מתחבא

בדי שהאדם ירדוף אחריו"

ר' נחמן מברסלב

"וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים, אֶת-רוּחוֹ; וַיִּשְׁמַע אֵלָיָהּ

אֱלֹהִים, וַיַּפְתֹּז אֶת-רוּחוֹמָה" (בראשית, ל, כ"ב)

סיפר חסיד למגיד מקוז'ניץ בתמימות שהוא מכיר זוג זקנים שנפקדו בבן, למרות שלא נסעו לאיזה צדיק לבקש ברכה.

"באמת", חייך ר' ישראל, "יפה עשה ה', שכולם נוסעים

אלי או אל החוזה מלובלין לבקש ישועה, והנה הראה ה' שאף הוא בכוחו להושיע..."

